

Arrest

nr. 97 727 van 22 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 november 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN, loco advocaat A. BOURGEOIS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

- ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 20 november 1981 geboren in Bagdad. U bent een sjiitische moslim en bent opgegroeid in de el Jihad wijk te Bagdad, samen met uw broer K. {...} (O.V. xxxxxxx) en uw zus. Uw vader is op 30 april 1986 overleden. U bent als ingenieur afgestudeerd en heeft een jaar als burgerlijk ingenieur aan de Mustanseriyah Universiteit gewerkt.

Op 15 juli 2007 hebben jullie Bagdad verlaten omwille van de verslechterde veiligheidssituatie in de hoofdstad. U, uw broer, zus, moeder en tante zijn samen met uw oom S. M. A. J. {...} en zijn gezin naar Syrië verhuisd. In augustus 2008 verhuisde uw oom terug naar Bagdad. Via zijn connecties in de huidige regering heeft hij de functie van algemeen directeur van het gevangeniswezen bemachtigd. Hij werd gehuisvest in de wijk el Moraba al Amni, een beveiligde wijk voor hoge ambtenaren, gelegen in Karade. U en de rest van uw familie keerden terug naar Bagdad op 13 november 2009 en trokken in bij uw oom in el Moraba al Amni.

Uw oom zou al snel problemen ondervonden hebben met de militie van Moqtada el Sadr, namelijk Jeish el Mehdi. Met behulp van omkoping, bedreigingen en mislukte moordpogingen zou de militie uw oom hebben willen overhalen om veroordeelde militieleden vrij te laten. Uw oom heeft dit steeds geweigerd.

In april 2010 werd uw oom door de eerste minister Nouri el Maliki ontslagen. Hij werd ervan beticht Baathist te zijn. Volgens u zou Moqtada el Sadr het ontslag van uw oom als voorwaarde gesteld hebben om deel te nemen aan de regeringsvorming. Uw oom heeft zijn functie nog tot september 2010 uitgeoefend. Hij heeft vervolgens zijn spullen ingepakt, zijn familie meegenomen en is vertrokken naar een voor u onbekende plek. U en de rest van uw familie zijn daarop naar jullie oude huis in de wijk el Jihad gekeerd.

Half januari 2011 werd er luid op de deur geklopt. U en uw broer werden wakker en gingen samen naar beneden. Jullie deden de deur open en zagen vijf mannen staan. Ze vroegen of u C {...} was en uw broer K. {...} en of uw oom S. M. {...} heette. Ze wilden weten waar uw oom zich schuilhield. Jullie bevestigden jullie identiteit alsook die van uw oom en zeiden verder dat jullie niet wisten waar de man zich bevond. De vijf gewapende mannen drongen het huis binnen en sloten jullie en de vrouwen op in de keuken. Uw moeder verloor het bewustzijn. De mannen doorzochten heel het huis en keken op de GSM's of jullie recentelijk nog door jullie oom gebeld waren. U en uw broer werden door drie mannen geslagen. Vervolgens zeiden de mannen dat ze over tien dagen terug zouden komen. Als jullie dan niet bekend maakten waar uw oom was, werden jullie gedood. Jullie besloten naar de politie te gaan, wat jullie de volgende dag deden. In het politiekantoor van de wijk hay el Aamel wou de officier in kwestie jullie verklaring niet optekenen uit angst voor Jeish el Mehdi.

Uw broer zocht contact met een vriend van hem, Gaith, die een huis te huur had in Hay el Jamia. U en uw familie verhuisden naar daar. Tien dagen na de inval in Jihad werden jullie gebeld door Jeish el Mehdi. Ze vroegen wederom waar uw oom was, waarop u zei dat u het niet wist. U en uw broer werden wekelijks enkele malen gebeld en dit gedurende één jaar. Zowel u als uw broer hebben van simkaart gewisseld, maar het mocht niet baten.

In februari 2012 kwam uw buurman Essam u waarschuwen dat hij 's nachts iemand uit een wagen had zien stappen en dat hij dit toch maar verdacht vond. U en uw broer controleerden de onderkant van de wagen op kleefbommen en zagen er eentje plakken onder de bestuurderszetel. Uw broer waarschuwde het leger dat dienst had aan de controlepost. De ontmijningsdienst van de politie werd erbij gehaald en deze maakte de bom onschadelijk.

Enkele dagen later zijn jullie allemaal bij uw vriend Abbas gaan wonen in de wijk el Atafiyah. Jeish el Mehdi bleef bijna dagelijks bellen met steeds dezelfde vraag : 'Waar is uw oom?'. Abbas raadde u aan het land te verlaten en raadpleegde zijn connecties om een smokkelaar te regelen.

Op 27 maart 2012 werden u en uw broer K. {...} door Abdellah opgepikt en naar Erbil gebracht. In Erbil betaalden jullie de smokkelaar Abu Ahmed en stapten dadelijk over in een vrachtwagen die jullie naar Istanbul bracht. In Istanbul klommen jullie in een andere vrachtwagen en zetten koers naar België waar jullie na een zevental dagen aankwamen, namelijk op 4 april 2012.

U heeft diezelfde dag nog asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, identiteitskaart van uw moeder, een document in verband met de kleefbom, een medisch rapport van het ministerie van gezondheid in verband met de psychologische problemen van uw broer, een schoolrapport van de secundaire school, punten van uw academische opleiding, een boekje van de unie van ingenieurs, een diploma, een rijbewijs, een kopie van de overlijdensakte van uw vader en een kopie van uw werkbadge.

U legt tevens een kopie neer van een aanstellingsverklaring van het hoogste administratieve bureau van de staat in verband met de tewerkstelling van uw oom, een aanstellingsbrief door het ministerie van justitie, een foto van uw oom met de minister van justitie, een waarderingsbrief van het ministerie van justitie, vier internet artikels over het probleem van uw oom met Jeish el Mehdi, identiteitskaart van uw oom, een ziekenhuisverslag.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees hoeft te koesteren zoals bepaald in de conventie van Genève of een reel risico loopt op

ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van volgende redenen.

Wat betreft het profiel van uw oom dient er opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal hier niet aan twijfelt. Er wordt geloof gehecht aan uw bewering dat uw oom werkte voor het ministerie van justitie. Er wordt echter geen geloof gehecht aan jullie bewering dat jullie gedurende een jaar bij hem in de wijk Moraba el Amni verbleven hebben. Dit is een beveiligde wijk waar topambtenaren gehuisvest werden. Op de vraag deze wijk in Bagdad te situeren, bleek u dit geenszins te kunnen. Zo slaagde u er niet in de wijk te situeren ten opzichte van de Jihad-wijk, noch ten opzichte van de Groene Zone, zelfs Bagdad University kon u niet aanduiden. Verder kende u geen enkele omliggende straat of plein in deze wijk en wijken rondom blijkt u ook al niet te kunnen opnoemen. U kende enkel als referentiepunt het benzinestation van el Hurriyah (CGVS C. {...} p.5, p.6, p.7). De uitleg voor deze gebrekkige kennis, namelijk dat u vrijwel nooit buitenkwam en nooit buiten de wijk kwam, is niet afdoende gezien u beweerde op zoek te zijn geweest naar werk bij onder andere het ministerie van landbouw, het ministerie van huisvesting en de Mustanseriyah universiteit (CGVS C. {...} p.5). Dat u, als ingenieur, zo goed als geen concrete informatie weet te geven over deze wijk, roept ernstige vraagtekens op bij uw bewering hier bijna een jaar woonachtig te zijn geweest.

U noch uw broer slaagden er bovendien in het huis in de wijk zelf te situeren. Uw broer vergoelijkte deze gebrekkige kennis met de woorden dat jullie nooit te voet in de wijk rondwandelden (CGVS K. {...} p.20, p.21). Het is vanzelfsprekend dat dit geen vereiste is om bijvoorbeeld toe te lichten hoeveel straten er tussen de hoofdweg en de straat van uw oom lagen (CGVS C. {...} p.15-p.16, K. {...} p.21). Jullie legden eveneens tegenstrijdige verklaringen af over de bewaking van de wijk Moraba el Amni. Volgens uw broer werd de controlepost aan de ingang van de wijk bewaakt door de veiligheidsdienst van de staat (CGVS K. {...} p.6). De post werd bemand door één en soms twee bewakers. Deze waren afwisselend in politie- of in legeruniform gekleed, soms zelfs in burger (CGVS K. {...} p.13). Volgens u stonden er echter steeds vijf tot tien mensen aan de controlepost (CGVS C. {...} p.7). Dat jullie hierover zo'n uitlopende verklaringen afleggen, mag verbazen. Het is bovendien ongeloofwaardig dat de mensen die een dergelijk gevoelige wijk bewaken niet steeds hetzelfde uniform dragen en soms zelfs als burger gekleed gingen.

Er werd jullie verder gevraagd een plattegrond van het huis van uw oom te schetsen en aan te geven wie waar sliep. Jullie stellen dat jullie enkele keren van kamer zijn veranderd, maar het is echter zeer verwonderlijk dat u noch uw broer konden zeggen welke kamer u aanvankelijk betrof en welke kamer op het einde van jullie verblijf (CGVS K. {...} p.22-23, C. {...} p.16). U beweerde dat jullie zowat overal in het huis geslapen hebben, behalve in de kamer van uw oom zelf (CGVS C. {...} p.16-p.17). Bovendien verklaarde uw broer dat jullie op het einde samen met jullie oom het huis definitief verlieten (CGVS K. {...} p.15). U beweerde echter dat uw oom een kleine week voor jullie al het huis in Moraba el Amni had verlaten (CGVS C. {...} p.8). Jullie zijn beiden goed ingelicht over de inhoud van het werk van uw oom, jullie zijn er echter niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen dat jullie effectief gedurende een jaar in zijn huis verbleven hebben.

Jullie werden, na de vlucht van uw oom, benaderd door Jeish el Mehdi. De militie wou zijn verblijfplaats achterhalen om wraak te nemen omwille van de vele executies van leden van de groepering (CGVS K. {...} p.15). Er dient opgemerkt te worden dat Jeish el Mehdi het ontslag van uw oom geëist had als voorwaarde om mee in de regering te stappen (CGVS K. {...} p.14, C. {...} p. 14). De groepering heeft in die zin al wraak genomen op uw oom. Volgens uw broer zou zijn ontslag echter niet genoeg zijn geweest en wilden ze hem ook effectief dood (CGVS C. {...} p.14).

In eerste instantie is de werkwijze van Jeish el Mehdi opmerkelijk. De gewapende groepering zou jullie huis binnengevallen zijn in januari 2011 op zoek naar uw oom. De groepering zou na tien dagen terug komen: als jullie dan de schuilplaats van jullie oom niet zouden vrijgeven, zouden jullie vermoord worden (CGVS K. {...} p.25). Nadat de mannen weg waren zijn jullie nog zeven dagen in het huis gebleven (CGVS K. {...} p.29). Dat u niet sneller na de inval vertrokken bent, is hoogst merkwaardig. Van iemand die een dergelijke traumatische gebeurtenis meemaakte, zou men verwachten dat hij zo snel mogelijk de plaats des onheils verlaat. Uw broer gaf aan dat hij tijd nodig had om de huurovereenkomst met zijn vriend in Jordanië te regelen (CGVS K. {...} p.29). U verklaarde: "Ze hebben ons tien dagen gegeven, daarom dachten we de tijd zo goed mogelijk te gebruiken" (CGVS C. {...} p.22). Bovendien is het opmerkelijk dat Jeish el Mehdi geen enkele voorzorgsmaatregel heeft genomen om te garanderen dat jullie wel zeker na tien dagen in jullie huis in de wijk Jihad zouden zijn (CGVS C. {...} p.20, K. {...} p.30). Ze zijn niet langs geweest en ze hebben geen contact genomen om enige druk uit te oefenen (CGVS C. {...} p.22). Het is opmerkelijk dat een groepering zoals Jeish el Mehdi op een dergelijke manier zou handelen. Ze namen pas contact op tien dagen na de inval, zoals afgesproken (CGVS K. {...} p.30). Uw broer verklaarde deze manier van handelen door te stellen dat de militie een zeer groot zelfvertrouwen had en na een jaar toch achter jullie schuilplaats gekomen zijn (CGVS

K.{..} p.30). Dat zij zich ermee tevreden stelden om u tien dagen bedenktijd te geven en jullie in deze periode ongemoeid lieten, is weinig aannemelijk.

Naar aanleiding van de inval zouden jullie de volgende dag klacht gaan neerleggen zijn bij de politie van Aamel (CGVS K. {..} p.28, C. {..} p.20). U en uw broer zouden, volgens uw broer, met de taxi naar het politiekantoor gegaan zijn (CGVS K. {..} p.29) aangezien jullie pas geslagen waren en pijn hadden aan jullie armen en handen waardoor het autorijden bemoeilijkt werd (CGVS K. {..} p.34). Volgens uw verklaringen heeft uw broer echter zelf tot aan het politiebureau gereden. Wanneer hij geconfronteerd werd met jullie tegenstrijdige verklaringen antwoordde hij slechts: "Ik weet het niet, ik weet het niet" (CGVS C. {..} p.21). Dit is opmerkelijk.

Zowel u als uw broer waren zich bewust van de infiltratie van Jeish el Mehdi in de veiligheidsdiensten (CGVS C. {..} p.21, K. {..} p.28). Jullie beiden verklaarden dat dit sinds 2003 aan de gang was (CGVS K. {..} p.28, C. {..} p.21). Het is dan ook opmerkelijk dat u en uw broer klacht tegen Jeish el Mehdi gingen neerleggen, gezien de kennis waarover jullie beschikten. Jullie zijn niet alleen klacht gaan neerleggen, u verklaarde ook dat uw moeder het nieuwe adres in de wijk Hay Jamia bij de politie is gaan laten registreren (CGVS C. {..} p.24). Ook deze handeling is bevreemdend. Jullie verhuisden immers zodat Jeish el Mehdi jullie niet zou vinden en wisten dat de politie geïnfilteerd is door Jeish el Mehdi. Ondanks deze voorkennis gingen jullie toch jullie nieuwe adres bij de politie bekend maken. Geconfronteerd met deze onlogische actie, antwoordde u: "Je kan niet in een huis wonen zonder huurovereenkomst. Die huurovereenkomst moet geregistreerd worden bij de politie" (CGVS C. {..} p.25). Niettemin is het opmerkelijk dat u toch uw verblijfplaats actief zou meedelen aan een dienst waarvan u weet dat hij sterke banden heeft met de groepering waarvoor u zich middels een verhuis wenst te verbergen. Jullie zouden vervolgens nog ongeveer een jaar in Hay Jamia gewoond hebben, waar jullie 'niets' zouden hebben gedaan. Hier zou Jeish el Mehdi jullie voortdurend hebben opgebeld met de vraag waar jullie oom is. Het feit dat men jullie gedurende meer dan een jaar meermaals per week en vaak zelfs dagelijks zou opbellen, is op zich al ongeloofwaardig. Het is sterk te betwijfelen dat een groepering als Jeish el Mehdi u zo frequent zou opbellen zonder tot actie over te gaan. Temeer er vanuit gegaan mag worden dat ze wel wisten waar u verbleef. Zo beweerde uw broer dat Jeish el Mehdi waarschijnlijk via de telefoonoperator achter zijn nieuw nummer gekomen was (CGVS K. {..} p.32). Hij had zijn nummer voor de eerste keer na zes maanden veranderd (CGVS K. {..} p.32). Als jullie belagers dermate snel achter jullie nieuw nummer gekomen zijn, is het uitermate merkwaardig dat ze dan ook niet sneller achter jullie verblijfplaats kwamen. Jeish el Mehdi was volgens uw broer geïnfilteerd in de openbare diensten (CGVS K. {..} p.32). Het traceren van een telefoontje zal dan ook weinig moeite gekost hebben. Bovendien had u verklaard dat het adres geregistreerd werd bij de politie (CGVS C. {..} p.25).

Wat betreft het voorval met de kleefbom kan er opgemerkt worden dat dit een voortvloeisel is van de zoektocht van Jeish el Mehdi, waaraan geen geloof gehecht wordt. Bovendien verklaarde u dat de bom ontmanteld werd door de politie. Gevraagd het uniform van de experts te beschrijven gaven zowel u als uw broer te kennen dat ze een uniform van de politie droegen, blauw met vlekken, een kogelvrij vest en een zwart helm (CGVS K. {..} p.36, C. {..} p.26). Opgemerkt dat dit toch onvoldoende is om een bom te ontmantelen, beweerde uw broer dat er geen kleren waren om een mens volledig te beschermen (CGVS K. {..} p.36). Uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de uitrusting van de experts die ingeschakeld worden om bommen te ontmantelen evenwel groen is en niet blauw met vlekken (zie infomap).

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u aangebrachte documenten veranderen deze appreciatie niet: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, diploma's en boekje van de unie van ingenieurs alsook uw werkbadge tonen aan dat u van Bagdad afkomstig bent, een gegeven dat in deze beslissing niet betwist wordt. De overlijdensakte van uw vader bevestigt het overlijden van uw vader anno 1986. Dit heeft echter niets te maken met uw concrete vluchtaanleiding.

Het document in verband met de kleefbom is een document waarvan de authenticiteit niet kan nagegaan worden. Een dergelijk document heeft enkel bewijswaarde wanneer het ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen wat bij u niet het geval is. De identiteitskaart van uw moeder toont uw verwantschap met haar aan. De medische verslagen van u en uw broer zijn documenten die iets vertellen over de geestelijke toestand van uw broer en uw fysieke toestand. De oorzaak van deze problematieken kunnen op basis van een dergelijk document echter niet vastgesteld worden. De documenten in verband met uw oom bevestigen de verklaringen over de carrière van uw oom. Dit

wil echter niet zeggen dat u omwille van het jobverleden van uw oom een systematische en persoonsgerichte vervolging hoeft te vrezen.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- ten aanzien van tweede verzoeker:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 28 februari 1979 geboren in Bagdad. U bent een sjiiitische moslim en bent opgegroeid in de el Jihad wijk te Bagdad samen met uw

broer C. {...} (O.V. xxxxxxx) en uw zus. Uw vader is op 30 april 1986 overleden. U heeft biologie gestudeerd en heeft uw studie in 2005 afgerond. Op 15 juli 2007 hebben jullie Bagdad verlaten omwille van de verslechterde veiligheidssituatie in de hoofdstad. U, uw broer, zus, moeder en tante zijn samen met uw oom S. M. A. J. {...} en zijn gezin naar Syrië verhuisd.

In augustus 2008 verhuisde uw oom terug naar Bagdad. Via zijn connecties in de huidige regering heeft hij de functie van algemeen directeur van het gevangeniswezen bemachtigd. Hij werd gehuisvest in de wijk el Moraba al Amni, een beveiligde wijk voor hoge ambtenaren, gelegen in Karade. U en de rest van uw familie keerden terug naar Bagdad op 13 november 2009 en trokken in bij uw oom in el Moraba el Amni. Uw oom zou al snel problemen ondervonden hebben met de militie van Moqtada el Sadr, namelijk Jeish el Mehdi. Met behulp van omkoping, bedreigingen en mislukte moordpogingen zou de militie uw oom willen overhalen veroordeelde militieleden vrij te laten. Uw oom heeft dit steeds geweigerd.

In april 2010 werd uw oom door de eerste minister Nouri el Maliki ontslagen. Hij werd ervan beticht Baathist te zijn. Volgens u zou Moqtada el Sadr het ontslag van uw oom als voorwaarde gesteld hebben om deel te nemen aan de regeringsvorming. Uw oom heeft zijn functie nog tot september 2010 verder gezet. Hij heeft vervolgens zijn spullen ingepakt, zijn familie meegenomen en is vertrokken naar een voor u onbekende plek. U en de rest van uw familie zijn daarop naar jullie oude huis in de wijk el Jihad terug gekeerd.

Half januari 2011 werd er luid op de deur geklopt. U en uw broer werden wakker en gingen samen naar beneden. Jullie deden de deur open en zagen vijf mannen staan. Ze vroegen of u K. {...} was en uw broer C. {...} en of uw oom S. M. {...} heette. Ze wilden weten waar hij zich bevond. Jullie bevestigden jullie identiteit alsook die van uw oom en zeiden verder dat jullie niet wisten waar de man zich bevond. De vijf gewapende mannen drongen het huis binnen en sloten jullie en de vrouwen op in de keuken. Uw moeder verloor het bewustzijn. De mannen doorzochten heel het huis en keken op de GSM's of jullie recentelijk nog door jullie oom gebeld waren. U en uw broer werden door drie mannen geslagen. Vervolgens zeiden de mannen dat ze over tien dagen terug zouden komen. Als jullie dan niet bekend maakten waar uw oom was, werden jullie gedood. Jullie besloten vervolgens naar de politie te gaan, wat jullie de volgende dag deden. In het politiekantoor van de wijk Hay el Aamel wou de officier in kwestie niet meewerken, uit angst voor Jeish el Mehdi. U zocht contact met een vriend van u die een huis te huur had in de wijk Hay el Jamia. U en uw familie verhuisden naar daar. Tien dagen na de inval in Jihad werden jullie gebeld door Jeish el Mehdi. Ze vroegen wederom waar uw oom was, waarop u zei dat u het niet wist. U en uw broer werden wekelijks enkele malen gebeld en dit gedurende één jaar. Zowel u als uw broer hebben van simkaart gewisseld, maar het mocht niet baten.

In februari 2012 kwam uw buurman Essam u waarschuwen dat hij 's nachts iemand uit een wagen had zien stappen en dat hij dit toch maar verdacht vond. U en uw broer controleerden de onderkant van de wagen op kleefbommen en zagen er eentje plakken onder de bestuurderszetel. U waarschuwde het leger dat dienst had aan de controlepost. De ontmijningsdienst van de politie werd erbij gehaald en deze maakte de bom onschadelijk. Enkele dagen later zijn jullie allemaal bij uw vriend Abbas gaan wonen in de wijk el Atafiyah. Jeish el Mehdi bleef bijna dagelijks bellen met steeds dezelfde vraag: "Waar is uw oom?", waarop u steeds antwoordde: "Ik weet het niet". Abbas raadde u aan het land te verlaten en raadpleegde zijn connecties om een smokkelaar te regelen.

Op 27 maart 2012 werden u en uw broer C. {...} door Abdallah opgepikt en naar Erbil gebracht. In Erbil betaalden jullie de smokkelaar Abu Ahmed en stapten jullie dadelijk over in een vrachtwagen die jullie naar Istanbul bracht. In Istanbul klommen jullie in een andere vrachtwagen en zetten koers naar België waar jullie na een zevental dagen aankwamen, namelijk op 4 april 2012. U heeft diezelfde dag nog asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer : uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, identiteitskaart van uw moeder, een document in verband met de kleefbom, een medisch rapport van het ministerie van gezondheid in verband met uw psychologische problemen, een schoolrapport van de secundaire school, punten van uw academische opleiding, uw diploma, een rijbewijs, een kopie van de overlijdensakte van uw vader.

U legt tevens een kopie neer van een aanstellingsverklaring van het hoogste administratieve bureau van de staat in verband met de tewerkstelling van uw oom, een aanstellingsbrief door het ministerie van justitie, een foto van uw oom met de minister van justitie, een waarderingsbrief van het ministerie van justitie, vier internet artikels over het probleem van uw oom met Jeish el Mehdi, identiteitskaart van uw oom, een ziekenhuisverslag van uw broer C. {...}.

B. Motivering

U beroept zich voor uw asielaanvraag op dezelfde asielmotieven als uw broer C. {...}. Er dient echter te worden opgemerkt dat aan jullie asielmotieven geen geloof kan worden gehecht. De status van vluchteling of deze van subsidiaire bescherming kan u dan ook niet worden toegekend. De beslissing inzake de asielaanvraag van uw broer luidt als volgt en wordt hier hernomen:

“ .. ”

Derhalve kan ook u de status van vluchteling of subsidiaire bescherming niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie.

Verzoekers betogen het volgende:

“Gezien er uit de analyse van de beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat deze niet gegrond worden;

Dat de verzoekers de door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehouden bewijsvoering betwist en beschouwt dat die klaarblijkelijk artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zowel als artikel 1 van de Conventie van Genève d.d. 28 juli 1951 schendt;

Dat zij ook de schending van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zowel als de klaarblijkelijke beoordelingsfout aanvoert;

Overwegende dat de tegenpartij meende dat mijn verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vluchtelingenwet erkend kon worden en dat zij ook niet van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kon genieten ;

Dat de tegenpartij hierbij van haar discretionaire macht gebruik maakte;

Terwijl:

1. Overwegende dat het eerst benadrukt dient te worden dat mijn verzoekers een schending van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zowel als de klaarblijkelijke beoordelingsfout aanvoert;

Overwegende dat er eerst aan herinnerd dient te worden dat de bepalingen waarvan de schending door mijn verzoekers aangevoerd wordt de administratie en in casu het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verplichten haar beslissing op een correcte manier te motiveren;

Dat een constante jurisprudentie het eist dat de verplichting tot motivering die door bovenvermelde bepalingen voortvloeit niet alleen vereist dat de overwegingen in feite en in rechte die tot de beslissing geleid hebben in de akte vermeld worden maar ook een adequate motivering vereist die een verband vertoont met de door de beslissing bedoelde toestand;

Dat de door de wet vereiste motivering niet uit een stijfiguur of een vage en stereotiepe formule mag bestaan;

Dat de vereiste motivering het bovendien mogelijk moet maken na te gaan of de overheid tot een ernstig en relevant onderzoek van de feiten van de zaak overgegaan is en geen klaarblijkelijke beoordelingsfout pleegt;

Dat het in casu niet zo is;

2. Overwegende dat eraan herinnerd dient te worden dat artikel 1 van de Conventie van Genève voorziet:

“Een persoon wordt als vluchteling aangemerkt die wegens een gegronde angst om te worden vervolgd op basis van ras of etnische afkomst, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke mening, buiten zijn eigen land verblijft en geen gebruik kón maken, of op grond van een dergelijke angst geen gebruik wil maken van de bescherming van dat land...”

Dat men bij het lezen van deze definitie een objectief element kan afleiden, hetzij het verblijven buiten zijn/haar land van herkomst en twee subjectieve elementen, hetzij de angst om te worden vervolgd en het feit dat men niet naar het land van herkomst wil terugkeren;

Dat deze vervolging inderdaad ernstig dient te zijn, dat wil zeggen dat het een werkelijk risico betreft het leven of de vrijheid te verliezen;

Dat het bovendien aangenomen wordt dat die vervolgingen niet noodzakelijk gebeurd moeten zijn; dat die in de toekomst kunnen gebeuren voor zoverre die precies op een als redelijk beschouwde angst gegrond zijn.

Dat een redelijke mogelijkheid voldoende is;

Dat, wat de dader van de vervolging betreft, die niet noodzakelijk een officiële autoriteit van het land waarvan sprake dient te betreffen, maar men kan ook spreken van door al dan niet georganiseerde particulieren uitgevoerde vervolgingen als die door de openbare autoriteiten getolereerd worden of zelfs als de autoriteit de veiligheid van haar burgers niet kan verzekeren;

Dat, wat de redenen van de vervolging betreft, die betreffen niet alleen de politieke overtuigingen in de beperkte zin van het woord, hetzij de laatste vermeld reden van de definitie maar die kunnen ook het ras, de godsdienst of de nationaliteit zijn;

Dat een bredere notie die als veiligheidsnet kan dienen voor de gevallen die niet in het kader van de andere noties vallen, wordt het geval van het behoren tot een bepaalde sociale groep door de Conventie van Genève ook voorzien;

Dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) de sociale groep als volgt omschrijft:

" Een groep personen die een karakteristiek gemeen hebben, die anders is dan het risico vervolgd te worden of die als een groep door de samenleving waargenomen worden. Deze karakteristiek zal meestal aangeboren, onveranderlijk of ook fundamenteel zijn voor de identiteit, het geweten of het uitoefenen van de menselijke rechten." (vrij vertaald)

Dat er dient vermeld te worden dat de afwezigheid van bewijs niet van ambtshalve de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus met zich meebrengt, als het asielverhaal van de betrokkene geloofwaardig blijkt omdat het samenhangend is en geen grote tegenstrijdigheid vertoont;

Dat de Raad Van State zich trouwens in deze zin uitsprekt:

Tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verhalen van een asielzoeker kunnen de Commissaris-Generaal laten menen dat de aanvraag duidelijk ongegrond is voor zoverre die tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van de essentiële elementen van het verhaal van de asielzoeker ontegensprekelijk aantasten." (vrij vertaald van R.D.E. nr. 95, blz. 552 en volgende);

Dat de tegenpartij in casu de verzoekers geen tegenstrijdigheden verwijt maar meent dat hun vrees voor vervolgingen niet gegrond wordt;

Dat er vastgesteld dient te worden dat de verzoekers terecht vervolgingen vreest te ondergaan, zou zij naar hun land van herkomst terugkeren;

Dat de verzoeker ter staving van hun asielaanvraag uitlegde dat zij in hun land vervolgingen vreesde te ondergaan om reden van hun problemen met de militie van Moqtada el Sadr, namelijk "Jeish el Mehdi" die informatie willen hebben over hun oom;

Dat de verzoekers hebben vele documenten brengen over de functie van hun oom zo de tegenpartij geloof gehecht aan hun bewering dat hun oom werkte voor het ministerie van justitie;

Dat de tegenpartij het gevaar dat de verzoeker zou lopen niet correct beoordeeld heeft, zou hij naar zijn land van herkomst terugkeren;

Dat de tegenpartij voor wie het een plicht is volledig op de hoogte te zijn van de situatie die nu in het land van herkomst van de verzoekers heerst of er vroeger heerste, zich ertoe beperkt te zeggen dat de elementen die door de verzoekers in hun asielaanvraag aanhaalt niet binnen het toepassingskader van de Vreemdelingenconventie d.d.1951 horen;

Dat de tegenpartij geen geloof gehecht aan hun bewering dat de verzoekers gedurende een jaar bij hun oom verbleven hebben;

Dat de onnauwkeurigheden van de verzoekers op de locatie van waar ze woonden niet af aan de geloofwaardigheid van hun verhaal;

Dat de vervolgingen geleden door de oom van de verzoekers zijn ook aangetoond door een nieuw element, een youtube video waar hun oom is geïnterviewd door Al Hurra;

Dat de vervolgingen geleden door de verzoekers zijn vastgesteld als gevolg van de gezinsban met hun oom, die niet wordt betwist door de tegenpartij;

Dat de verzoekers hebben ook ingediend een verklaring dat een bom moest worden verwijderd uit hun voertuig;

Dat de tegenpartij van mening dat de authenticiteit van dit document niet wordt vervolgens bewezen dat dit document werd ingediend in het origineel;

Dat de verzoekers hebben duidelijk uitgelegd dat voor ontminning, ontminners waren gekleed in blauw en begeleid door soldaten gekleed in groen;

Dat er is alle reden om geloof te hechten aan het asielverhaal van de verzoekers;

Dat de vrees van de verzoekers bij geval van hun terugkeer naar hun land van herkomst wel actueel is;

Dat de tegenpartij in dit verband de verzoekers het niet-eerbiedigen van het subsidiariteitsprincipe absoluut niet kan verwijten;

Overwegende dat men nog kan vermelden dat, zelfs als de verzoekers in het kader van hun

asielrechtspleging geen bewijs van de aangehaalde vervolgingen heeft kunnen voorleggen, hun verhaal toch als geloofswaardig beschouwd dient te worden;

Dat een constante jurisprudentie het eist dat de afwezigheid van een door de asielzoeker voorgelegd bewijs niet tot de weigering van zijn aanvraag kan leiden, als zijn verhaal als geloofwaardig beschouwd kan worden;

Dat het in casu als geloofwaardig beschouwd kan worden;

Dat er bovendien aan herinnerd dient te worden dat de identiteit en de etnische afkomst van de verzoekers door de tegenpartij absoluut niet betwist worden;

Overwegende dat de tegenpartij dan ook een duidelijke beoordelingsfout gepleegd heeft door de mening te uiten dat de hoedanigheid van vluchteling aan de verzoekers niet kon worden toegekend;

Dat de betwiste beslissingen dus tenietgedaan dient te worden;

3. Overwegende uiteindelijk dat, indien Uw gerecht zou moeten beschouwen dat de verzoekers niet van de vluchtelingenstatus moeten genieten, U hem op zijn minste de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten toekennen, zoals dit bepaald wordt in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980;

Dit artikel bepaalt inderdaad wat volgt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. "

Dat de volgende als ernstige schade beschouwd kunnen worden: doodstraf of executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling zowel als ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict;

Dat de wet ook bepaalt dat ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door de Staat, partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren inclusief internationale organisaties, de voorziene bescherming niet kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade"

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de motivering blijkt dat de feitelijke gegevens eigen aan de zaak van verzoekers werden beoordeeld en dat hoegenaamd geen sprake kan zijn van een stereotiepe motivering.

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen, die juridisch gesteund zijn op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kennen. Verzoekende partijen maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal het asielaanvraag van verzoekers ongeloofwaardig heeft bevonden op basis van de vaststellingen dat er geen geloof kan gehecht worden aan hun verblijf gedurende een jaar bij hun oom en verzoekers hierover erg vage verklaringen hebben afgelegd, dat het weinig aannemelijk is dat verzoekers pas zeven dagen na een doodsb bedreiging zijn gevlucht en dat de Jeish el Mehdi geen enkele voorzorgsmaatregel heeft genomen om het vluchten van verzoekers te verhinderen, dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd omtrent de manier waarop ze naar het politiebureau zijn gereden, dat het weinig aannemelijk is dat – hoewel zij zich bewust waren van de infiltratie van de Jeish el Mehdi – zij klacht hebben ingediend en hun nieuwe verblijfplaats hebben geregistreerd bij de politie, dat het weinig aannemelijk is de Jeish el Mehdi hen een jaar zou hebben opgebeld en bedreigd zonder tot actie over te gaan, terwijl hun adres geregistreerd was bij de politie en tenslotte dat verzoekers' verklaringen omtrent het uniform van de bomexperts niet overeenkomen met de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt.

2.5. Verzoekers doen vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en artikel 1 van de Conventie van Genève en verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State over tegenstrijdigheden in een asielaanvraag. Verzoekers betogen dat de verwerende partij hen in casu geen tegenstrijdigheden verwijt, maar meent dat hun vrees voor vervolging niet gegrond is. Zij benadrukken dat zij veel documenten hebben aangebracht over de functie van hun oom en dat de verwerende partij hieraan geloof hecht.

2.6. De theoretische beschouwingen in het verzoekschrift over het vluchtelingenrecht of andere juridische bepalingen vermogen op zich niet de wettigheid van de motivering van de bestreden beslissingen aan te tasten. Verzoekers dienen de aangevoerde middelen nuttig uit te werken.

2.7. In zoverre verzoekers menen dat hun asielaanvraag geen tegenstrijdigheden vertoont, gaan zij volledig voorbij aan de omstandige motivering waaruit blijkt dat zij aangaande essentiële elementen in hun relaas tegenstrijdige verklaringen afleggen, zowel onderling als met objectieve informatie waarover de commissaris-generaal beschikt. Deze vaststellingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier. Verzoekers' argumentatie mist volledige grondslag. Deze tegenstrijdigheden zijn dermate fundamenteel dat zij afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden vervolgingsrelaas.

2.8. Waar verzoekende partijen in hun betoog voorts een summiere samenvatting geven van het door hen voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij in gebreke blijven.

2.9. Het feit dat de werkzaamheden van hun oom niet betwist worden, impliceert niet dat verzoekers' vrees voor vervolging is aangetoond. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen hebben verzoekers niet aannemelijk gemaakt dat zij persoonlijk geviséerd worden. Het feit dat zij een gezinsband hebben met hun oom en verwijzen naar vervolgingsfeiten ondergaan door hun oom kan hier hoegenaamd geen afbreuk aan doen. Evenmin kan het feit dat hun identiteit en etnische afkomst niet betwist worden, een ander licht werpen op de beoordeling van hun asielaanvraag en waaruit is gebleken dat hun relaas ongeloofwaardig is.

2.10. Door simpelweg te poneren dat de onnauwkeurigheden in hun relaas over de locatie waar zij woonden niets afdoet aan de geloofwaardigheid van hun relaas, slagen verzoekers er geenszins in de motieven ter zake in een ander daglicht te plaatsen. Immers mag van verzoekers, die beweren gedurende een jaar bij hun oom ingewoond te hebben, redelijkerwijze verwacht worden dat zij het huis en de locatie van dit huis correct kunnen beschrijven, waar zij evenwel niet in slaagden. Deze vaststelling doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas, daar dit een kernelement ervan betreft.

2.11. Verzoekers betogen voorts dat zij een origineel document hebben neergelegd inzake de bom in hun voertuig. De Raad benadrukt dat verzoekers' relaas doorspekt is met onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden inzake essentiële elementen waardoor dit relaas alle geloofwaardigheid ontnomen wordt. Aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten kan slechts bewijskracht worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. In die zin kan het document inzake de bom dan ook geen ander licht werpen op de beoordeling van hun asielaanvraag.

2.12. Waar verzoekers nog stellen dat zij duidelijk verklaard hebben dat de ontmiijners gekleed waren in blauw en begeleid waren door soldaten gekleed in groen, wijst de Raad erop dat uit lezing van de gehoorverslagen van verzoekers het volgende blijkt: *"Hadden die een uniform die mannen? Ze waren anders dan leger aangekleed. Hoe dan? Zwarte helm en blauwe pak en dan kogelvrij vest, ook zwart. Hadden die buiten een kogelvrij vest nog iets anders om zich te beschermen? Dat was het enkel kogelvrijvest. Dat is toch onvoldoende bescherming vr een bom die zou kunnen ontploffen? Ze waren experts, wat moeten ze aandoen zich te beschermen, ze hebben geen kleren om mens voledig te beschermen."* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, K., p. 36) en: *"Hadden die een uniform? Ze droegen zoals de politie, blauw met vlekken en zwarte helm en kogelvrij vest"* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, C., p. 26). Uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt (Landeninformatie, stuk 16) blijkt evenwel dat de uitrusting van de experts die ingeschakeld worden om bommen te ontmantelen groen is en niet blauw met vlekken. De verklaringen die verzoekers aldus tijdens hun gehoor bij het Commissariaat-generaal hebben afgelegd zijn hier volledig mee in tegenstrijd. Verzoekers' betoog dat de experts begeleid werden door soldaten gekleed in het groen kan hieraan hoegenaamd geen afbreuk doen.

2.13. Bij fax zenden verzoekers aan de Raad bijkomende stukken over, samen met een niet voor eensluidend verklaarde vertaling. Ter terechtzitting leggen verzoekers de originele stukken neer. De Raad stelt vast dat deze stukken in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld en niet vergezeld zijn van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad deze documenten niet in overweging te nemen.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.15. Verzoekers menen minstens in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.16. De Raad wijst erop dat verzoekers hun asielrelaas niet aannemelijk hebben kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt voorts dat de commissaris-generaal de veiligheidssituatie in Irak op de voet opvolgt waarbij hij, verwijzende naar objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, besluit dat er actueel in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak

en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andersluidende elementen aan. Er zijn geen elementen die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

2.17. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER